

gentagne gange foreslået det, men hver gang er vi stødt ind i en mur.

Redegørelsen berører også kvinder og mænd på samfundets bund, og det er en meget, meget vigtig og central diskussion at tage fat på. Problemet er blot, at man ikke tager fat om det reelle problem. Vi har på nuværende tidspunkt nogle kommuner, der er så trængte, at på trods af at de havde sat på den politiske dagsorden, at de skulle i gang med at bygge boliger, hører vi nu meldinger rundtomkring om, at de ikke har råd til det, fordi kommunerne skulle aflevere 1 mia. kr. til finansministeren, og fordi de har fået klar besked om fra finansministerens side, at det bliver nogle meget, meget alvorlige kommuneforhandlinger, man skal i gang med.

Hvad er det, der sker, når der ikke er boliger nok? Et ægtepar bliver skilt, kvinden bliver boende i hjemmet, fordi det er hende, der får børnene, mens manden begynder at lede efter nogle kammerater, hvor han kan få et værelse at bo i. Han lander på herberg, og han lander til sidst på bænken. I går aftes kunne man se en mand, der havde droppet det hele og nu bor i Utterslev Mose, så derfor er det lidt mundsvejr at tage spørgsmålet om kvinder og mænd på samfundets bund op, medmindre man klart og målrettet sætter gang i boligbyggeriet.

Kl. 11.50

Et interessant element i regeringens redegørelse er tankerne om en individuel tidsbank, hvor man skal udvikle modeller. »Forskellige livsfaser giver forskellige arbejdstidsbehov«, står der i redegørelsen. I nogle perioder har man tid til at arbejde mere, f.eks. mens man er ung og uforpligtet, eller når børnene er blevet store. I andre perioder ville det være rart at kunne arbejde mindre, typisk når børnene er små, eller hvis man som ældre ønsker at trappe gradvist ned fra arbejdslivet.

Regeringen ønsker at fremme mulighederne for en sådan fleksibel livsarbejdstid. Det kunne stå, og det har stået i SF's arbejdsprogram, og det er herligt, at regeringen nu går i gang. Men det, vi selvfølgelig skal have, er nogle konkrete modeller, der kan arbejdes videre med. Finansministeren er jo arbejdsgiver for en meget stor del af den danske arbejdskraft, og vi forventer, at han kommer med nogle udspil allerede i år, så man kan tage det op i de kommende overenskomstforhandlinger.

Et andet element, som er omtalt i redegørelsen, er spørgsmålet om sundhed. Der er ingen tvivl om, at det for kvinder ofte er et problem

med sundheden, men det, der er helt afgørende for at få bedre sundhed, er forebyggelse. Ensidigt, gentaget arbejde er kvindearbejde, og hvordan er regeringens politik dér? Arbejdstilsynet er minimeret, og Arbejdstilsynets muligheder for at holde øje med ensidigt, gentaget arbejde er forringede.

Arbejdsulykkebegrebet: Jeg har som SF's tidligere ordfører på arbejdsskadeområdet kæmpet siden midten af 1990'erne for at få fornyet arbejdsulykkebegrebet. Hvem er det, der ikke får erstatning efter arbejdsskadeforsikringsloven? Det er den pædagog, der render ud efter et barn, som er på vej over vejen. Det burde hun kunne forvente, men hun får ikke erstatning, og beskæftigelsesministeren har taget det lovforslag af bordet. Det er ikke at fremme sundheden, det er ikke at sikre kvinderne.

Jeg kunne blive ved, men alt i alt er det i hvert fald en positiv debat, vi har haft i dag. Så meget kan jeg sige.

Naser Khader (RV):

Det er på mange måder en god redegørelse, vi er blevet præsenteret for i dag – en redegørelse, der lyser af optimisme på den danske ligestillings vegne, og som præsenterer en række gode intentioner. Problemet er bare, at de mange gode hensigtserklæringer ikke rigtig stemmer overens med det, regeringen i øvrigt foretager sig.

Faktum er, at regeringen modarbejder selv samme ligestilling på en række områder. Det gælder loven om ligeløn, hvor regeringen vil udskyde udarbejdelse af kønsopdelte lønstatistikker. I stedet for at give os et konkret redskab til at skabe gennemsigtighed af et erkendt problem hævder regeringen, at de kønsopdelte statistikker giver arbejdsgiverne for meget administrativt bøvvl, og hvordan hænger det sammen med, at det ifølge ministeren er vigtigt at sætte fokus på arbejdsmarkedets barrierer og sikre ligeløn?

Det samme gælder regeringens barselorlov, der netop ikke skaber den fleksibilitet, som socialministeren også fremhæver. En del af barselorloven er ikke forbeholdt mænd, hvilket den tidligere regering foreslog, og regeringen afskaffer børnepasningsorloven, til trods for at der er store pasningsproblemer i mange kommuner.

Man kan godt blive i tvivl, når man samtidig ser regeringens forslag om at give forældre penge for at passe deres egne børn. Mener socialministeren virkelig, at det er mændene, der vil benytte sig af den ordning, når alle erfaringer fra